

Arrest

nr. 142 332 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker diende op 20 maart 2006 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 29 maart 2006 werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

De Commissaris-Generaal voor Vluchtelingen en staatlozen nam op 21 juni 2006 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad van State, die bij arrest nr. 199.267 van 24 december 2009 afstand van geding vaststelde.

De verzoeker diende op 29 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoeker diende op 25 februari 2010 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 12 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De Raad weigerde de vluchtelingenstatus en -de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 49.294 van 8 oktober 2010.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard bij beslissing van 16 november 2010.

De verzoeker werd op 2 december 2010 bevolen om het grondgebied te verlaten.

Tegen de beslissing van 16 november 2010 houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet diende de verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, die bij arrest nr. 79.102 van 13 april 2012 dit beroep zonder voorwerp verklaarde nu de beslissing van 16 november 2010 werd ingetrokken bij beslissing van 13 januari 2012.

De verzoeker diende op 29 december 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 februari 2011 ontvankelijk verklaard en uiteindelijk werd zij op 3 juli 2013 ongegrond verklaard.

Op 13 januari 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet opnieuw ongegrond verklaard.

Op 25 november 2013 diende de verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 10 maart 2014.

Op 10 maart 2014 werd de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 26 maart 2014 diende de verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 6 juni 2014.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) nam ten aanzien van de verzoeker op 6 juni 2014 tevens opnieuw een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht, onder de vorm van een bijlage 13, op 12 juni 2014 en luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.03.2014, betekend op 12.03.2014.”

Dit is de thans bestreden beslissing.

Op 6 juni 2014 werd tevens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies genomen. De verzoeker stelde hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. De zaak is hangende en gekend onder het rolnummer 155.938.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“De verwerende partij merkt op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk.”

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven. Het gebruik van het woord “moet” duidt op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu werd het bestreden bevel getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In het voorliggend geval wordt vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name is hij niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoeker niet betwist. De verweerder zal, gezien de gebonden bevoegdheid ter zake, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw en op grond van dezelfde feitelijke en niet betwiste vaststellingen, aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoeker in principe dan ook geen voordeel opleveren.

Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verweerder in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat de verzoeker in een eerste middel onder meer de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM.

Dit artikel bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het Europees Hof voor van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip "privéleven" een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Om te beoordelen of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance“-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut.

De Raad benadrukt echter dat het in de eerste plaats aan de verzoeker zelf toekomt, wanneer hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om rekening houdend met de omstandigheden van de zaak op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven of familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich in zijn eerste middel beperkt tot een eerder theoretische stelling dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt en dat hij daarnaast blijft steken in het poneren van loutere beweringen en algemene veronderstellingen, zonder dat hij deze beweringen met enig concreet element staft.

De verzoeker stelt “*Het is evident dat overeenkomstig met het artikel 8 van het EVRM, de verzoeker niet kan afgescheiden worden van zijn minderjarige kinderen, dit door middel van de betekening en/of de tenuitvoerlegging van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, in het bijzonder wanneer geen enkele duurtijd dan ook werd toegestaan om het Belgisch grondgebied te verlaten alsook het grondgebied van de Schengen Ruimte*”, doch er dient te worden opgemerkt dat de verzoeker in het geheel niet aannemelijk maakt dat (de tenuitvoerlegging van) het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk een scheiding tussen hem en zijn minderjarige kinderen zou teweeg brengen. Zulks is, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker lijkt voor te houden, geen evidentie te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers echtgenote tezamen met de minderjarige kinderen van de verzoeker en zijn echtgenote, op 6 juni 2014 eveneens het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Er valt dan ook niet in te zien in welk opzicht er in deze stand van het geding sprake zou zijn van een verbreking van de gezinsbanden met verzoekers kinderen.

Bovendien blijkt en staat het buiten betwisting dat de verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing geen verblijfsrecht had in België, gaat het te dezen om een zogenaamd verzoek tot eerste toegang, waarbij dus niet kan worden aangenomen dat de bestreden maatregel een inmenging in het gezins- of privéleven van de verzoeker teweeg brengt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- of privéleven te handhaven of te ontwikkelen in België. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoeker in gebreke blijft om op concrete wijze hinderpalen aan te voeren die hem verhinderen zijn gezins- en privéleven verder te zetten in het land van herkomst. De verzoeker blijft in gebreke om aan te tonen dat de gemachtigde *in casu* disproportioneel te werk ging door aan hem, van wie werd vastgesteld dat hij niet over de vereiste verblijfsdocumenten beschikte en aan wie reeds eerder bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd, de geviseerde maatregel op te leggen.

Dienvolgens wordt vastgesteld dat de verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM doet dan ook geen afbreuk aan het hoger vastgestelde gebrek aan belang.

Inzake de aangevoerde schending van de rechten en belangen van de minderjarige kinderen, wordt er op gewezen dat deze kinderen geen partij zijn in deze zaak en dat zij ook geen bestemming zijn van de onderhavige beslissing. Op dit punt kan de verzoeker geen persoonlijk belang doen gelden bij zijn kritiek.

Waar de verzoeker in de aanhef van het eerste middel nog de schending aanhaalt van “*de directieve 2008/115/CE*”, wijst de Raad er op dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Er dient te worden opgemerkt dat de verzoeker, zo hij zich in het kader van het onderhavige beroep al op rechtstreekse wijze kan beroepen op deze of gene bepaling van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), nalaat aan te duiden welke bepaling van de Terugkeerrichtlijn hij precies geschonden acht en dat hij tevens verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de thans bestreden beslissing deze of gene bepaling van de voornoemde richtlijn zou schenden. Het eerste middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk, zodat ook met de verwijzing naar “*de directieve 2008/115/CE*” geen afbreuk wordt gedaan aan het hoger vastgestelde gebrek aan belang.

Voor het overige wordt in het eerste noch in het tweede middel de schending aangevoerd van enige hogere verdragsrechtelijke norm.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat er *in casu* geen sprake is van een schending van een aangevoerde internationale bepaling, zodat geen afbreuk wordt gedaan aan hetgeen hogerop gesteld wordt omtrent het gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

De Raad merkt bovendien op dat de verzoeker nergens in het verzoekschrift aanduidt waarin precies het rechtens vereiste belang is gelegen bij het beroep tegen het jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker verwijst bij zijn betoog ter ondersteuning van het eerste middel wel naar een arrest van de Raad waarbij geoordeeld werd dat er geen gebonden bevoegdheid is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren indien een effectieve terugkeer een schending inhoudt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, doch hierboven werd reeds vastgesteld dat de verzoeker *in casu* geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt terwijl hij voor het overige geen schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert. Het arrest waarnaar de verzoeker thans verwijst kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen in het kader van de onderhavige betwisting. Bovendien hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking en zijn zij dan ook niet bindend.

Hoewel het op zich geen verplichting is om het procesbelang in het verzoekschrift nader toe te lichten, kan wel van de verzoeker worden verwacht dat hij standpunt inneemt en het actuele karakter van het belang aantoont wanneer dit belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Waar ter terechtzitting nochtans werd gewezen op de door de verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid en gevraagd wordt om hieromtrent standpunt in te nemen, stelt de Raad vast dat de advocaat van de verzoeker er zich toe beperkt te stellen dat de verzoeker zich naar de wijsheid van de Raad gedraagt. De verzoeker blijft dan ook in gebreke om *in concreto* toe te lichten welk nuttig effect hij, gelet op de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde ter zake en de daaruit volgende verplichting om na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, kan bekomen bij een gebeurlijke nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Bijgevolg toont de verzoeker niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken bij de onderhavige vordering.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechts vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,
mevr. L. VANDEKERKHOVE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

C. DE GROOTE